

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1321/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца В.М. из К.М., чији је пуномоћник М.Б., адвокат из К.М., против туженог ЈКП „Стандард“ из Косовске Митровице, чији је пуномоћник Д.В., адвокат из К.М., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2778/14 од 24.03.2015. године, на седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2778/14 од 24.03.2015. године.

Образложење

Основни суд у Краљеву, пресудом П1 908/12 од 28.03.2014. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, па поништио као незаконито решење туженог број 124 од 07.03.2006. године и обавезао туженог да врати тужиоца на рад (став први изреке). Одбацио је тужбу у делу, којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да врати тужиоца на рад са свим правима и обавезама по уговору о раду (став други изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 265.500,00 динара (став трећи изреке).

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж1 2778/14 од 24.03.2015. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Краљеву П1 908/12 од 28.03.2014. године, у ставу првом и трећем изреке (став први изреке). Одбацио је као недозвољену жалбу туженог, изјављену против пресуде Основног суда у Краљеву П1 908/12 од 28.03.2014. године у ставу другом изреке (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. ЗПП, па је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. Нема ни битних повреда одредаба парничног поступка из члана 370. и 371. ЗПП, а у вези члана 374. став 1. ЗПП, на коју се у ревизији указује да су учињене у поступку пред другостепеним судом, па се у том делу наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде. Наиме, другостепени суд није могао да цени жалбене наводе из допуне жалбе, имајући у виду да је пуномоћник туженог првостепену пресуду примио 28.04.2014. године, док је допуну жалбе поднео 26.05.2014. године, по протеклу законског рока за изјављивање жалбе од 15 дана из члана 367. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на пословима управника радне једнице Т. (Г. т. у Косовској Митровици), почев од 01.08.2005. године. Тужени је писменим упозорењем од 23.02.2006. године обавестио тужиоца о постојању разлога за отказ уговора о раду из члана 179. став 1. тач.2. и 3. Закона о раду. Тужилац се изјаснио на ово упозорење. Тужени је оспореним решењем од 07.03.2006. године, отказао тужиоцу уговор о раду, на основу одредби члана 179. став 1. тач.2. и 3. Закона о раду, због повреде радне обавезе предвиђене уговором о раду и непоштовања радне дисциплине, јер је тужилац својим понашањем у више наврата угрозио радни процес и имовину туженог, свесно пропуштао да о потешкоћама о процесу рада обавести претпостављеног, директора туженог и несавесним поступањем према повереним средствима причинио штету предузећу у већој вредности. У образложењу оспореног решења су конкретизоване повреде радне обавезе и понашање тужиоца, због којих је тужиоцу престао радни однос код туженог, отказом уговора о раду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су поништили као незаконито оспорено решење туженог и обавезали туженог да врати тужиоца на рад.

У спору из радног односа, суд, законитост решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Како је у конкретном случају утврђено да је тужени повредио право на одбрану тужиоцу из члана 180. Закона о раду („Сл. гласник РС“, број 24/05 и 61/05), када га није упозорио на одређене чињенице које су основ за давање отказа из члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду, због којих је тужиоцу престао радни однос код туженог отказом уговора о раду, као и да је утврђено да није извршио ни остале повреде радних обавеза, нити извршио радње које су од

значаја за образовање отказног разлога из члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду, то су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Поред тога, како је према оспореном решењу тужилац учинио туженом штету веће вредности, то у конкретном случају штетна последица (висина штете) као објективни услов за постојање пуноважног отказа уговора о раду није ни одређена.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати пресуду којом се ревизија одбија као неоснована, ако се даљим образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

У преосталом делу, ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**